

Iluze

Make-up je krásná věc: když se červenáte, dokáže to skrýt.

Jako malá jsem měla docela velkou výhodu. Otec podnikatel, matka zase poctivě pracovala na jednom místě a dokázala se vyšplhat na post zástupce ředitele jedné velké firmy. Nic mi nescházelo. Mohla jsem mít úplně všechno.

Naše rodina byla perfektní. Měli jsme malý domek, uklízečku, zahrádku, zahradníka, psa. A sousedy. Každý víkend, když bylo hezky, jsme pořádali párty(koupili jsme si solidní rošť) a opékali jsme vepřové nebo kuřecí steaky, pouštěli písničky, bavili se se známými nebo se sousedy. Příklad vzorné rodinky jako z televize. Přes Vánoce jsme měli dům ozářený světýlky a nechyběli jsme na půlnoční mši, abychom zpívali koledy spolu se zbytkem obyvatel z našeho satelitního městečka.

Ani nevím přesně, kdy se to stalo – rodiče pořád pracovali, měli pracovní záležitosti meziměsto i několik dní – ale jednou jsem přišla ze školy domů a rodiče se hádali. Tenhle stav jsem neznala. Většinou totiž spolu jen nemluvili. Ale najednou bylo doma plno křiku, velký nezvyk pro patnáctileté dítě. No a tehdy to začalo: dlouhé měsíce přetvářek. A kupování.

Párkrát výstražně padlo slovo ROZVOD. Nebylo třeba ho vyřvávat nahlas – sousedé se přece nemusí nic dozvědět! Pořád jsme měli o víkendech ‚opékací dny‘ a pořád jsme se chovali stejně. Jenže bylo cítit, že napětí houstne. Zvláště ten tlak na mě. Až se rodiče rozvedou – tedy až se spolu přes právníky nějak dohodnou – musím se rozmyslet, ke komu půjdu bydlet, nebo kam mě přidělí soud.

Jakmile si tuto skutečnost oba rodiče uvědomili, začali mi dávat tolik rodičovské lásky, že jsem to ani nestihla utrácet.

Proto se jakoby vrátili do starých dob mého mládí a kromě peněz jsem dostávala sem tam i nějaký dárek. Většinou to začalo nevinně – knížka, boty nebo zájezd – později začali s poukazy do různých značkových obchodů.

Zpočátku jsem tohle všechno ignorovala. Neměla jsem na to žaludek.

Měla jsem jen jednu povinnost: nic neříct venku, ve škole a nedej Bože před sousedy. Pořád jsme byli bráni za tu perfektní rodinu. Ale mám takový problém: když lžu, červenám se. Zrudnu v obličejí jako rak. Tak jsem si šla jeden pátek koupit make-up. Procházela jsem obchody a najednou se mi otevřely oči. Ten osudný pátek jsem si koupila všechno, co se mi líbilo. Bylo to naprosto úžasné.

Uznejte sami, když mám možnost si ty věci koupit, nenechám přece poukazy propadnout! Teď, když se mě sousedé ptají, nebo když mám na opékací párty obveselovat hosty, chovám se zcela ‚přirozeně‘: značkové oblečení, vybrané chování malé paničky, dokonalý make-up...

Je to už dva a půl roku, co se vyjednává rozvod. Pořád dokola se dělí majetek, rozhoduje, co čí bude. Čí budu já. Pořád oba rodiče pracují, jsou stále více materiálně spokojenější, sousedé se stále usmívají, matka si ani nevšimla, že už jsem dospělá. Už se nemusím rozhodovat.

Ale je pravda, že se jedna věc změnila: zatahujeme závěsy. Co kdyby náhodou šel někdo večer okolo a viděl dvě siluety, jak na sebe ječí?